

REPUBLIKA SLOVENIJA
MINISTRSTVO ZA FINANCE

FINANČNA UPRAVA REPUBLIKE SLOVENIJE

Šmartinska cesta 55, p.p. 631, 1001 Ljubljana

T: 01 478 38 00
F: 01 478 39 00
E: gfu.fu@gov.si
www.fu.gov.si

DAVČNE BLAGAJNE

ZAVEZANEC ZA IZVAJANJE POSTOPKA DAVČNEGA POTRJEVANJA RAČUNOV

Podrobnejši opis

1. izdaja, OKTOBER 2015

KAZALO

1.0 ZAVEZANEC ZA DAVČNO POTRJEVANJE RAČUNOV.....	3
2.0 POGOJI, KI JIH MORA ZAVEZANEC IZPOLNJEVATI ZA OBVEZNO UPORABO ZDavPR.....	3
2.1 Prvi pogoj: mora voditi poslovne knjige in evidence	3
2.2 Drugi pogoj: mora izdati račun za dobavo blaga ali storitev	5
2.2.1 Račun za dobavo, ki jo opravi oseba, ki ni davčni zavezanec po ZDDV-1	8
2.2.2 Dobave, za katere je določena izjema od obveznosti izdajanja računov po ZDDV-1	8
2.2.3 Kateri računi, izdani po ZDDV-1, so predmet davčnega potrjevanja	9
2.2.4 Računi za dobave, ki jih opravi davčni zavezanec, ki v Sloveniji nima sedeža/prebivališča.....	15
2.3 Tretji pogoj: dobavljeno blago ali storitev sta plačana z gotovino	15
3.0 IZJEME IZ OBVEZNOSTI DAVČNEGA POTRJEVANJA RAČUNOV PO ZDavPR.....	16

1.0 ZAVEZANEC ZA DAVČNO POTRJEVANJE RAČUNOV

Zavezanec za izvajanje postopka davčnega potrjevanja računov je vsaka oseba iz prvega in drugega odstavka 31. člena [Zakona o davčnem postopku \(v nadaljevanju ZDavP-2\)](#), ki mora izdati račun pri gotovinskem poslovanju za dobavo blaga ali storitev.

Za zavezanca za davčno potrjevanje računov se ne šteje davčni zavezanec v primerih dobav, ki so po [Zakonu o davčnem potrjevanju računov \(v nadaljevanju ZDavPR\)](#) določene kot izjeme od obveznosti davčnega potrjevanja računov.

Davčni zavezanec, ki izdaja račune v različnih dejavnostih, se ne šteje za zavezanca le glede izdaje računov za dobave, ki so določene kot izjeme po ZDavPR.

2.0 POGOJI, KI JIH MORA ZAVEZANEC IZPOLNJEVATI ZA OBVEZNO UPORABO ZDavPR

Zavezanec mora za obvezno uporabo ZDavPR izpolnjevati tri pogoje (kumulativno), in sicer:

1. pogoj: mora voditi poslovne knjige in evidence,
2. pogoj: mora izdati račun za dobavo blaga ali storitev (račun za dobavo, ki je predmet obdavčitve po [Zakonu o davku na dodano vrednost \(v nadaljevanju ZDDV-1\)](#) in mora biti izdan skladno z ZDDV-1, torej račun, ki ga mora davčni zavezanec izstaviti v skladu s slovenskimi davčnimi predpisi) in
3. pogoj: dobavljeno blago ali storitev sta plačana z gotovino (gotovina po 4. točki 2. člena ZDavPR).

Tako so iz obveznosti postopka davčnega potrjevanja računov po ZDavPR samodejno izvzeti vsi davčni zavezanci, ki v skladu z opredelitvijo zavezanca po ZDavPR ne izpolnjujejo vseh zgoraj navedenih pogojev za zavezanost k davčnemu potrjevanju računov. To pomeni, da so iz postopka davčnega potrjevanja računov samodejno izvzeti davčni zavezanci, katerim:

- ni treba voditi poslovnih knjig in evidenc ali
- ni treba izdati računa po ZDDV-1 (ni določena obveznost izdaje računa po ZDDV-1) ali
- račun za dobavo blaga ali storitev ni plačan z gotovino (plačilo z gotovino po 4. točki 2. člena ZDavPR).

Če davčni zavezanec za račun oziroma dobavo ne izpolnjuje vseh treh pogojev kumulativno, je za tak račun oziroma dobavo samodejno izvzet iz davčnega potrjevanja računov. Samodejno izvzet pomeni, da se davčni zavezanec, ki za posamezen račun oziroma dobavo ne izpolnjuje vseh treh pogojev kumulativno, za tak račun oziroma dobavo ne šteje za zavezanca za davčno potrjevanje računov. Zavezanec mora izpolnjevanje pogojev za davčno potrjevanje računov ugotavljati za posamezen račun oziroma posamezno dobavo, na katero se račun nanaša.

2.1 Prvi pogoj: mora voditi poslovne knjige in evidence

Gre za obveznost vodenja poslovnih knjig in evidenc po ZDavP-2 in ZDDV-1.

- a) **Obveznost vodenja poslovnih knjig in evidenc po prvem odstavku 31. člena ZDavP-2**, na podlagi katerega so osebe, ki so dolžne voditi poslovne knjige in evidence v skladu z ZDavP-2 ali na njegovi podlagi izdanim predpisom, drugim zakonom ali računovodskim standardom, le te dolžne voditi tudi za namene izvajanja zakonov o obdavčenju in ZDavP-2.

Pogoj vodenja poslovnih knjig in evidenc izpolnjujejo tudi vse osebe, ki morajo voditi poslovne knjige in evidence po »nedavčnih« predpisih. V zvezi s tem omenimo Zakon o gospodarskih družbah (v nadaljevanju ZGD-1), ki določa splošna pravila glede obveznosti

vodenja poslovnih knjig za določene subjekte in letnih poročil, obveznost vodenja poslovnih knjig pa je urejena tudi v drugih predpisih, ki urejajo status določenih poslovnih subjektov. Zakon o računovodstvu ureja vodenje poslovnih knjig ter izdelavo letnih poročil za proračun in proračunske uporabnike ter za pravne osebe javnega prava in pravne osebe zasebnega prava, ki ne vodijo poslovnih knjig na podlagi ZGD-1, Zakona o gospodarskih javnih službah in Zakona o društvih.

- b) **Obveznost vodenja poslovnih knjig in evidenc po drugem odstavku 31. člena ZDavP-2**, na podlagi katerega so osebe, ki ne vodijo poslovnih knjig in evidenc po prvem odstavku 31. člena ZDavP-2, za namene iz prvega odstavka 31. člena ZDavP-2 dolžne voditi poslovne knjige in evidence, ki jih predpiše minister, pristojen za finance.

Vodenje poslovnih knjig in evidenc tako določa [Pravilnik o poslovnih knjigah in drugih davčnih evidencah za fizične osebe, ki opravljajo dejavnost \(v nadaljevanju pravilnik\)](#). Če osebe ne vodijo poslovnih knjig in evidenc na podlagi »nedavčnih« predpisov, morajo voditi poslovne knjige in evidence v skladu z drugim odstavkom 31. členom ZDavP-2. To so med drugim vse fizične osebe, ki opravljajo dejavnost izven organizacijske oblike s. p. na podlagi 46. člena [Zakona o dohodnini \(v nadaljevanju ZDoh-2\)](#). Te osebe vodijo poslovne knjige in evidence v skladu s pravilnikom. S pravilnikom so predpisani vrste in način vodenja poslovnih knjig, ki jih morajo voditi fizične osebe, ki opravljajo dejavnost. Po tem pravilniku morajo voditi določene evidence tudi zavezanci, ki ugotavljajo davčno osnovo od dohodka iz dejavnosti z upoštevanjem normiranih odhodkov (prvi odstavek 3. člena pravilnika).

Izjema od vodenja poslovnih knjig in evidenc je v skladu z drugim odstavkom 3. člena pravilnika predpisana za zavezance, kmečka gospodinjstva po določbi 69. člena ZDoh-2:

- ki opravljajo osnovno kmetijsko in osnovno gozdarsko dejavnost (v nadaljevanju OKGD),
- za katero se davčna osnova od dohodka iz dejavnosti ugotavlja na podlagi pavšalne ocene dohodka (po katastrskem dohodku ali pavšalne ocene dohodka na panj), in ne na podlagi dejanskih prihodkov in dejanskih odhodkov oziroma normiranih odhodkov (izključitev iz dohodka iz dejavnosti po 47. členu ZDoh-2),
- če niso identificirana za namene davka na dodano vrednost. Zavezanec iz prvega in drugega odstavka 3. člena pravilnika, ki je davčni zavezanec, identificiran za namene davka na dodano vrednost, mora ne glede na določbe tega pravilnika voditi evidence v skladu z ZDDV-1.

- c) **Obveznost vodenja poslovnih knjig in evidenc po DDV zakonodaji**, v skladu s katero morajo voditi poslovne knjige in evidence davčni zavezanci, identificirani za namene DDV. Za male davčne zavezance po DDV zakonodaji vodenje poslovnih knjig in evidenc ni predvideno, morajo pa upoštevati obveznost vodenja poslovnih knjig in evidenc po 31. členu ZDavP-2.

V skladu s 85. členom ZDDV-1 mora vsak davčni zavezanec v svojem knjigovodstvu zagotoviti dovolj podrobne podatke, da omogoči pravilno in pravočasno obračunavanje DDV in nadzor davčnega organa nad obračunavanjem in plačevanjem DDV. V skladu s 147. členom [Pravilnika o izvajanju ZDDV-1 \(v nadaljevanju: PZDDV\)](#) je knjigovodsko evidentiranje predpisano le za davčne zavezance, ki so identificirani za namene DDV.

Za davčne zavezance, ki izpolnjujejo pogoje iz prvega odstavka 94. člena ZDDV-1, torej za male davčne zavezance, ki so oproščeni obračunavanja DDV, pa posebne določbe v zvezi z vodenjem poslovnih knjig in evidenc po DDV zakonodaji niso predvidene, zato se za te primere uporabi drugi odstavek 31. člena ZDavP-2. Na tej podlagi mora fizična oseba, ki opravlja dejavnost in se šteje za malega davčnega zavezanca, voditi poslovne knjige in evidence, če je tako določeno s pravilnikom. To so samostojni podjetniki posamezniki in

fizične osebe, ki prigrasijo opravljanje dejavnosti na podlagi drugih predpisov (npr. notarji, odvetniki, novinarji in druge fizične osebe, ki opravljajo dejavnost). V skladu z drugim odstavkom 1. člena pravilnika se pri teh fizičnih osebah glede vodenja poslovnih knjig in evidenc uporabljajo zakon, ki ureja gospodarske družbe, v delu, ki se nanaša na podjetnika, slovenski računovodski standardi in ta pravilnik.

2.2 Drugi pogoj: mora izdati račun za dobavo blaga ali storitev

Eden izmed pogojev za zavezanost za izvajanje postopka davčnega potrjevanja računov je tudi izdaja računa za dobavo blaga ali storitev.

Predmet davčnega potrjevanja so računi za dobave, ki so predmet obdavčitve po ZDDV-1 in morajo biti izdani skladno z ZDDV-1, torej računi, ki jih mora davčni zavezanec izstaviti v skladu s slovenskimi davčnimi predpisi.

Obveznost izdajanja računa za namene DDV je predpisana že z ZDDV-1, ki ureja obdavčevanje dobav blaga in storitev z DDV za vse osebe, ki so v skladu z ZDDV-1 določene kot davčni zavezanci za namene ZDDV-1, razen če so izpolnjeni pogoji za izjemo od obveznosti izdajanja računov. Da so predmet davčnega potrjevanja računi, izdani po DDV zakonodaji, izhaja iz prvega odstavka 5. člena ZDavPR, ki določa vsebino računa, ki mora ustrezati tudi vsebini podatkov, ki morajo biti na računu po zakonu, ki ureja davek na dodano vrednost (račun mora poleg podatkov, ki so določeni s predpisi, ki urejajo davek na dodano vrednost in davčni postopek (davčna številka), vsebovati še določene podatke po ZDavPR).

Davčni zavezanec po ZDDV-1 je vsaka oseba, ki kjerkoli neodvisno opravlja katerokoli ekonomsko dejavnost, ne glede na namen ali rezultat opravljanja dejavnosti. Gospodarska dejavnost obsega vsako proizvodno, predelovalno, trgovsko in storitveno dejavnost, vključno z rudarsko, kmetijsko in poklicno dejavnostjo. Gospodarska dejavnost obsega tudi izkoriščanje premoženja in premoženjskih pravic, ki je namenjeno trajnemu doseganju dohodka. Za davčnega zavezanca se šteje tudi vsaka oseba, ki priložnostno dobavi novo prevozno sredstvo, ki ga kupcu odpošlje ali odpelje prodajalec ali kupec ali druga oseba za njun račun na ozemlje Unije. V zvezi s tem je treba upoštevati, da ZDDV-1 določa, kdo se ne šteje za davčnega zavezanca. Več o tem je navedeno v nadaljevanju, v točki 2.2.1 tega podrobnejšega opisa.

Po DDV zakonodaji mora račun izdati davčni zavezanec, identificiran za namene DDV (za obdavčene in oproščene dobave) in mali davčni zavezanec, ki je oproščen obračunavanja DDV po 94. členu ZDDV-1, razen za dobave, za katere je z DDV zakonodajo določena izjema od obveznosti izdajanja računov. Če davčni zavezanec kljub izjemi od obveznosti izdajanja računov po ZDDV-1 ali PZDDV za tako dobavo izda račun, mu tako izdanega računa ni treba davčno potrditi.

Vsak davčni zavezanec mora torej po ZDDV-1 zagotoviti, da sam, prejemnik ali tretja oseba v njegovem imenu in za njegov račun izda račun za dobavo blaga ali storitev, ki jih je opravil drugemu davčnemu zavezancu ali pravni osebi, ki ni davčni zavezanec, kakor tudi za druge dobave blaga ali storitev, ki jih opravi na ozemlju Slovenije, v določenih primerih pa tudi za predplačilo, ki ga na primer prejme od davčnega zavezanca, identificiranega za namene DDV, ali malega davčnega zavezanca pred opravljeno dobavo. Če davčni zavezanec še ni izdal računa za prejeto predplačilo, vendar je do roka za predložitev obračuna DDV za davčno obdobje, v katerem je prejel predplačilo, izdal račun za opravljeno dobavo ali storitev, mu po DDV zakonodaji ni treba izdati računa za predplačilo (glede obračuna DDV pa ZDDV-1 določa, da mora davčni zavezanec obračunati DDV od vsakega predplačila, prejetega pred opravljeno dobavo). Z ZDDV-1 sta predpisani vsebina računa, ki ga izda davčni zavezanec za DDV, in vsebina poenostavljenih računov, ki jih lahko izda davčni zavezanec drugemu davčnemu

zavezancu ali pravni osebi, ki ni davčni zavezanec, če znesek na računu (brez DDV) ni višji od 100 evrov, ali če račun izda davčni zavezanec končnim potrošnikom za dobave blaga ali storitev, ki jih je opravil na ozemlju Slovenije, ter za druge dokumente ali sporočila, ki spreminjajo prvotni račun in se nanj nedvoumno nanašajo (stornacije, dobropisi, bremepisi). Vsebinsko računa, ki ga izda mali davčni zavezanec, določa 141. člen PZDDV.

Kot račun se šteje tudi vsak dokument oziroma sporočilo, ki spreminja prvoten račun in se nanj nedvoumno nanaša (npr. storno računa, dobropis, bremepis).

Račun se lahko izda v papirnati ali elektronski obliki. Več glede izdajanja računov po DDV zakonodaji je navedeno v [podrobnejšem opisu Računi](#).

Oseбно dopolnilno delo

Za osebe, ki opravljajo oseбно dopolnilno delo, obveznost izdaje računa izhaja iz 5. člena [Pravilnika o osebnem dopolnilnem delu](#), ni pa vzpostavljena obveznost vodenja poslovnih knjig in evidenc po 31. členu ZDavP-2. Ta obveznost namreč ni izpostavljena niti z [Zakonom o preprečevanju dela in zaposlovanja na črno](#) kot tudi ne s pravilnikom, izdanim na podlagi ZDavP-2, ki določa vodenje poslovnih knjig za določene osebe ali drugo zakonodajo. V skladu z ZDoh-2 se dohodki iz osebnega dopolnilnega dela obravnavajo kot dohodki iz drugega pogodbenega razmerja, ne glede na to, ali se opravljajo iz naslova odvisnega ali neodvisnega opravljanja dejavnosti. Fizična oseba – mali davčni zavezanec v skladu s prvim odstavkom 94. člena ZDDV-1, ki opravlja oseбно dopolnilno delo, ki se po ZDDV-1 šteje kot neodvisno opravljanje dejavnosti in ki ni identificirana za namene DDV, ne izpolnjuje pogojev iz 31. člena ZDavP-2 glede vodenja poslovnih knjig in evidenc. V navedenih primerih torej osebe, ki opravljajo oseбно dopolnilno delo, niso zavezanci za izvajanje postopka davčnega potrjevanja računov.

Kmečko gospodinjstvo

Kmečko gospodinjstvo, ki vstopi v sistem DDV, se v primeru gotovinskega poslovanja prav tako šteje za zavezanca za izvajanje postopka potrjevanja računov, saj mora v tem primeru izdajati račune za namene DDV in voditi poslovne knjige in evidence na podlagi ZDDV-1 in ZDavP-2. Kmečko gospodinjstvo, ki je iz OKGD obdavčeno pavšalno, ima pa registrirano dopolnilno dejavnost na kmetiji, in niti iz OKGD niti za dopolnilno dejavnost ni v sistemu DDV, mora izdajati račune za svojo dopolnilno dejavnost, saj se ta dejavnost v primeru, ko je OKGD obdavčena pavšalno, obravnava kot samostojna dejavnost, za katero se dohodek v skladu z ZDoh-2 ugotavlja na podlagi knjigovodstva (kot razlika med dejanskimi prihodki in dejanskimi odhodki ali med dejanskimi prihodki in normiranimi odhodki). Torej sta za dopolnilno dejavnost vodenje poslovnih knjig in izdaja računa obvezna, zato je kmečko gospodinjstvo v teh primerih pri gotovinskem poslovanju tudi zavezanec za izvajanje postopka potrjevanja računov.

Za fizično osebo, ki opravlja OKGD in ima v lasti ali uporabi kmetijska in gozdna zemljišča, vendar skupni dohodki njenega (kmečkega) gospodinjstva iz OKGD ne dosegajo 200 evrov katastrskega dohodka, se tako gospodinjstvo ne šteje za kmečko gospodinjstvo. Načeloma se za tako osebo zaradi majhnega obsega pridelave šteje, da ne opravlja dejavnosti. Torej taka oseba načeloma tudi ni davčna zavezanka po 46. členu ZDoh-2 v povezavi z 31. členom ZDavP-2 niti po ZDDV-1, zato izdaja računa na tej podlagi ni določena. Vendar je treba z vidika davčne zakonodaje v konkretnem primeru prodaje kmetijskih pridelkov ugotoviti, ali fizična oseba prodaja samo sezonske viške svojih pridelkov (torej jih prodaja le občasno in v manjših količinah, ki jih je mogoče pridelati v okviru OKGD na zemljiščih, ki jih ima v lasti ali uporabi), in se zato obravnava kot oseba, ki ne opravlja dejavnosti, kar pomeni, da se z vidika DDV ne šteje za davčnega zavezanca in ji ni treba izdajati računov. Če taka oseba dejansko opravlja obdavčljivo dejavnost – to je kadar trajno in redno prideluje oziroma prodaja svoje pridelke (in pri tem ne gre nujno le za pridelke, ki bi bili

obdavčeni v okviru OKGD) ali celo (pre)prodaja tuje pridelke, se mora registrirati z vpisom v ustrezni primarni register (samostojni podjetnik posameznik oziroma družba se vpiše v Poslovni register Republike Slovenije, nosilec dopolnilne dejavnosti na kmetiji se priklasi, kadar so za to izpolnjeni pogoji v skladu z Uredbo o dopolnilni dejavnosti na kmetiji, pri upravni enoti). Če gre za drugo kmetijsko dejavnost, ki ne sodi niti v OKGD niti med dopolnilne dejavnosti na kmetiji, pa se vpiše v davčni register na podlagi četrtega odstavka 52. člena [Zakona o finančni upravi - ZFU](#), saj drugi primarni register ne obstaja. V teh primerih mora ta oseba voditi poslovne knjige in izdajati račune in se pri gotovinskem poslovanju obravnava kot zavezanica za izvajanje postopka davčnega potrjevanja računov.

Samofakturiranje

V skladu z 81. členom ZDDV-1 mora vsak davčni zavezanec zagotoviti, da je izdan račun za dobavo blaga ali storitev. Račun lahko izda kupec blaga ali naročnik storitev za njemu opravljeno dobavo blaga ali storitev (samofakturiranje), ki mu jo je davčni zavezanec dobavil le, če se obe stranki o tem predhodno dogovorita in če se še posebej dogovorita o načinu sprejema vsakega računa s strani davčnega zavezanca, ki dobavlja blago ali opravlja storitve. Kupec blaga ali naročnik storitev mora na računu navesti, da ga izdaja v imenu in za račun davčnega zavezanca, ki mu je dobavil blago ali opravil storitev – navedba »Samofakturiranje«. Nadalje PZDDV v 136. členu določa, da davčni zavezanec - dobavitelj in kupec (ali naročnik storitev), ki izda račun v imenu in za račun davčnega zavezanca dobavitelja, določita pogoje in podrobnosti predhodnega dogovora ter postopek sprejema vsakega računa. Če pogodba za opravljeno dobavo blaga oziroma storitev vsebuje vse podrobnosti, pa tak poseben dogovor ni potreben. Pri odkupu vračljive embalaže je račun lahko izdan v imenu in za račun uporabnika, identificiranega za DDV, brez predhodno sklenjenega dogovora. V primeru, da je dobavitelj imetnik dovoljenja za uveljavljanje pravice do pavšalnega nadomestila (8%), pa sedmi odstavek 166. člena PZDDV določa, da račun za opravljeno dobavo izda kupec blaga oziroma naročnik storitev.

V primeru izdaje računa s strani kupca (samofakturiranje) je obveznost izdaje računa na kupcu in je le-ta kot izdajatelj računa zavezan k davčnemu potrjevanju tako izdanega računa pri gotovinskem poslovanju.

Zavezanec po ZDavPR, ki izda račun v imenu in za račun davčnega zavezanca

Po ZDDV-1 je v zvezi z izdajo računa, ki ga izda tretja oseba v imenu in za račun dobavitelja, treba upoštevati četrti odstavek 84. člena ZDDV-1, ki določa, da morajo biti pristnost izvora, celovitost vsebina in čitljivost računa v papirnati ali v elektronski obliki zagotovljene od trenutka izdaje do konca obdobja hrambe računa. Pristnost izvora računa pomeni zagotovitev identitete dobavitelja ali izdajatelja računa. Dobavitelj mora po potrebi zagotoviti, da je račun izdal on ali da je bil račun izdan v njegovem imenu in za njegov račun. To lahko zagotovi tako, da račun evidentira v računovodskih listinah. Pri samofakturiranju ali kadar račun izda tretja oseba, se lahko dokaže z dokazili. Identiteta dobavitelja je podatek, ki mora biti na računu vedno naveden. Tudi prejemnik računa mora zagotoviti, da je dobavitelj, ki je naveden na računu, dejansko dobavil blago ali opravil storitve, na katere se nanaša račun, pri tem pa za izpolnitev te obveznosti lahko uporabi katere koli postopke za nadzor poslovanja, ki ustvarjajo zanesljivo revizijsko sled med računom in dobavo blaga ali opravljeno storitvijo. Davčni zavezanec lahko identiteto izdajatelja računa zagotovi z naprednim elektronskim podpisom ali elektronsko izmenjavo podatkov (pri računih v elektronski obliki), vendar to ne posega v to, da morajo računi odražati dejanske dobave. Zagotovitev identitete izdajatelja računa se lahko uporablja za primere, v katerih je račun izdal dobavitelj in v katerih je račun izdala tretja oseba, ali v primeru samofakturiranja.

Če zavezanec izda račun v tujem imenu za tuj račun, mora v okviru postopka davčnega potrjevanja računa v skladu s 6. členom ZDavPR Finančni upravi Republike Slovenije (v

nadaljevanju FURS) posredovati tudi davčno številko davčnega zavezanca, v imenu in za račun katerega je bil račun izdan, in določene druge podatke o tem računu.

2.2.1 Račun za dobavo, ki jo opravi oseba, ki ni davčni zavezanec po ZDDV-1

Račun za dobavo, ki jo opravi oseba, ki ni davčni zavezanec po ZDDV-1, ni predmet davčnega potrjevanja računov.

Osebe, ki niso davčni zavezanci po ZDDV-1, so:

- a) državni organi in organizacije, organi lokalnih skupnosti ter druge osebe javnega prava, v zvezi z dejavnostmi ali transakcijami, ki jih opravljajo kot organ oblasti, tudi če pobirajo takse, prispevke in druge dajatve ter plačila v zvezi s temi dejavnostmi ali transakcijami. Pri opravljanju dejavnosti ali transakcij pa se štejejo za davčne zavezance v zvezi s temi dejavnostmi ali transakcijami, če bi njihova obravnava, kot da niso davčni zavezanci, povzročila znatno izkrivljanje konkurence ali če opravljajo drugo ekonomsko dejavnost. V takem primeru morajo tudi po DDV zakonodaji izdati račun in ga davčno potrditi, če je plačan z gotovino, kot je določena za namene izvajanja ZDavPR;
- b) zaposleni ali druge osebe, ki jih na delodajalca veže pogodba o zaposlitvi ali druge pravne vezi, ki kažejo na odvisno razmerje med delodajalcem in delojemalcem.

2.2.2 Dobave, za katere je določena izjema od obveznosti izdajanja računov po ZDDV-1

Davčni zavezanec se za dobave, za katere mu v skladu z DDV zakonodajo računa ni treba izdati, ne šteje za zavezanca po ZDavPR. Če davčni zavezanec kljub izjemi od obveznosti izdajanja računov po DDV zakonodaji izda račun, se za tako izdani račun ne šteje za zavezanca po ZDavPR.

- a) Po četrtem odstavku 81. člena ZDDV-1 davčnemu zavezancu ni treba izdati računa za zavarovalne in pozavarovalne transakcije, vključno s povezanimi storitvami zavarovalnih posrednikov in zastopnikov in oproščene finančne transakcije, ob pogoju, da so opravljene davčnemu zavezancu v drugi državi članici in če so oproščene v tej državi. Če prej navedeni pogoj ni izpolnjen, pa mora davčni zavezanec za te transakcije izdati račun, ki je pri gotovinskem poslovanju predmet davčnega potrjevanja računov, s tem, da se pri oproščenih finančnih transakcijah upošteva še izjema po 143. členu PZDDV.
- b) Na podlagi prvega odstavka 143. člena PZDDV se obveznost izdajanja računov ne nanaša na dobave blaga in storitev v okviru OKGD, ob pogojih:
 - da tako dobavo opravi davčni zavezanec, ki ni identificiran za namene DDV (oproščen obračunavanja DDV po drugem odstavku 94. člena ZDDV-1), in je:
 - iz OKGD obdavčen pavšalno po katastrskem dohodku, torej dohodek iz OKGD ne ugotavlja na podlagi dejanskih prihodkov in odhodkov ali dejanskih prihodkov in normiranih odhodkov in
 - katastrski dohodek vseh članov tega kmečkega gospodinjstva za zadnje koledarsko leto ne presega 7.500 eurov;
 - da dobavo opravi neposredno končnemu potrošniku (npr. neposredna prodaja na domu, prodaja od vrat do vrat, neposredna prodaja na premičnih stojnicah, na tržnicah) ali za lastno rabo v okviru kmečkega gospodinjstva davčnega zavezanca;
 - da gre za dobave blaga in storitev v okviru OKGD (lastne) davčnega zavezanca.

- c) Ob pogoju, da davčni zavezanec podatke o prodaji zagotovi s popisom začetnih in končnih zalog, ki ga opravi najmanj enkrat mesečno, se obveznost izdajanja računov v skladu z drugim odstavkom 143. člena PZDDV ne nanaša na prodajo:
- vozovnic, kart in žetonov v potniškem prometu (vlak, avtobus, žičnice);
 - znamk, kolekov, vrednotnic in obrazcev v poštnem prometu;
 - vplačil za udeležbo v igrah na srečo, če se te izvajajo v skladu z zakonom, ki ureja igre na srečo;
 - periodičnega tiska;
 - na prodajo blaga iz avtomatov (za storitve, opravljene prek avtomata, je treba izdati račun);
 - na prodajo kartic s kodo za polnjenje predplačniških sistemov mobilnih operaterjev iz bankomatov, GSM-omrežja ter interneta;
 - na prodajo žetonov iz menjalnih avtomatov;
 - promet storitev na teletočkah.
- d) Računa po četrtem odstavku 143. člena PZDDV ni treba izdati za oproščene finančne storitve (iz 4. točke 44. člena ZDDV-1), za katere se dokumenti izdajajo množično, če:
- so opravljene na ozemlju Republike Slovenije ali se opravijo zunaj Unije;
 - davčni zavezanec prejemniku oziroma naročniku storitev za opravljene oproščene finančne storitve iz prejšnjega stavka izda drug dokument (obračun, instrument plačilnega prometa, izpisek, obvestilo, ...), iz katerega mora biti razvidna višina zaračunane storitve in navedba, da DDV ni obračunan v skladu z ustrežno točko 44. člena ZDDV-1.

Podatke o oproščenem prometu mora davčni zavezanec zagotoviti v ustreznih analitičnih evidencah po posameznih vrstah oproščenih finančnih prihodkov (ali terjatev) od prodaje blaga oziroma storitev.

2.2.3 Kateri računi, izdani po ZDDV-1, so predmet davčnega potrjevanja

Predmet davčnega potrjevanja so računi za dobave, ki so predmet obdavčitve po ZDDV-1 in jih mora davčni zavezanec izdati po ZDDV-1, torej v vseh primerih, ko je po 81. členu ZDDV-1 določena obveznost izdajanja računov (razen v primerih določenih izjem od obveznosti izdajanja računov) in v primerih, ko je z ZDDV-1 oziroma 80.a členom ZDDV-1 predpisano, da za izdajo računa veljajo slovenski davčni (DDV) predpisi, seveda ob izpolnjevanju ostalih pogojev po ZDavPR.

Za davčno potrjevanje računov glede na določila ZDavPR ni mogoče zahtevati dodatnega pogoja, da je dobava (dobava blaga ali opravljanje storitev), na katero se račun nanaša, fizično opravljena na ozemlju Slovenije.

Pomembno je, da se račun nanaša na dobavo:

- ki je predmet obdavčitve po ZDDV-1 (dobave, za katere je po ZDDV-1 kraj dobave blaga ali kraj opravljanja storitev Slovenija) in
- da gre za račun, ki je izdan po slovenskih predpisih o DDV.

Navedeno je v skladu z določbo 3. člena ZDavPR, ki med drugim določa, da mora biti izdan račun, ne določa pa, kje mora biti (fizično) opravljena dobava v zvezi s tako izdanim računom. ZDavPR predpisuje tudi vsebino računa, ki mora biti skladna tudi z ZDDV-1. Navedeno izhaja iz definicije računa po 3. točki 2. člena ZDavPR, pri čemer je račun pri gotovinskem poslovanju izdan za dobavo blaga ali storitev, ki je delno ali v celoti plačan z gotovino ter posredno iz vsebine računa po prvem odstavku 5. člena ZDavPR, na podlagi katerega mora račun vsebovati tudi podatke, ki so določeni s predpisi, ki urejajo davek na dodano vrednost.

Glede pravil za izdajanje računov po DDV zakonodaji velja:

- osnovno pravilo: pravila za izdajo računov določi država članica, v kateri se opravi dobava;
- dve izjemi od osnovnega pravila, za katere se uporabljajo pravila o izdajanju računov, ki veljajo v državi članici, v kateri ima dobavitelj sedež ali stalno poslovno enoto, iz katere je dobava opravljena, ali stalno ali običajno prebivališče, in sicer za:
 - čezmejne dobave, za katere velja obrnjena davčna obveznost iz tretjega in četrtega odstavka ter 3. točke prvega odstavka 76. člena ZDDV-1. Če v teh primerih izda račun prejemnik (samofakturiranje), se upošteva osnovno pravilo.
 - dobave, ki se obdavčijo zunaj EU.

To pomeni, da v primerih, ko je kraj obdavčitve Slovenija, praviloma velja, da veljajo slovenski DDV predpisi glede obveznosti izdaje računov, razen v primerih, ko dobavo opravi dobavitelj, ki nima sedeža v Sloveniji, prejemniku, ki je skladno s 76. členom ZDDV-1 dolžan plačati DDV (obrnjena davčna obveznost), in dobavitelj izda račun po predpisih, ki veljajo v državi, v kateri ima sedež ali poslovno enoto.

Iz navedenega izhaja, da so predmet davčnega potrjevanja računi za dobave, ki so predmet obdavčitve po ZDDV-1 (kraj dobave po določbah ZDDV-1 je Slovenija) in jih mora davčni zavezanec izdati po ZDDV-1.

V nadaljevanju so v Tabeli 1 do 5 navedeni nekateri primeri glede obveznosti davčnega potrjevanja računov (glede na državo obdavčitve dobave po ZDDV-1 in državo, katere pravila za izdajanje računov se uporabijo za izdajanje računov).

Tabela1: Obveznost davčnega potrjevanja računov glede na kraj obdavčitve in pravila za izdajanje računov – **nekateri primeri za »domače« dobave blaga.**

Vrsta dobave (po ZDDV-1)	Država članica ali država dobavitelja	Država članica ali država prejemnika	Gibanje blaga	Država članica ali država obdavčitve	Država, katere pravila veljajo	Davčno potrjevanje računov, plačanih z gotovino
I. Domača dobava blaga	Slovenija	Slovenija	v Sloveniji	Slovenija	Slovenija	DA

Tabela 2: Obveznost davčnega potrjevanja računov glede na kraj obdavčitve in pravila za izdajanje računov – nekateri primeri za »čezmejne« dobave blaga.

Vrsta dobave (po ZDDV-1)	Država članica ali država dobavitelja	Država članica ali država prejemnika	Gibanje blaga	Država članica ali država obdavčitve	Država, katere pravila veljajo	Davčno potrjevanje računov, plačanih z gotovino
Oproščena dobava blaga znotraj Unije	Slovenija	druga država članica	Slovenija do druga država članica	Slovenija	Slovenija	DA
Oproščena dobava znotraj Unije s samofakturiranjem	Slovenija	druga država članica	Slovenija do druga država članica	Slovenija	Slovenija	DA
Čezmejna dobava fizičnim osebam – prodaja blaga na daljavo (pod pragom v drugi državi članici)	Slovenija	druga država članica	Slovenija do druga država članica	Slovenija	Slovenija	DA
Prodaja blaga na daljavo (presežen prag v drugi državi članici)	Slovenija	druga država članica	Slovenija do druga država članica	druga država članica	druga država članica	NE
Drugi člen v verigi tristranske dobave znotraj Unije	Pridobitelj (drugi člen v verigi): Slovenija	država članica C	država članica B do država članica C	država članica C	Slovenija	NE
Čezmejna dobava plina ali električne energije (preprodajalec)	Slovenija	druga država članica	Slovenija do druga država članica	druga država članica	Slovenija	NE
Izvoz	Slovenija	tretja država	Slovenija do tretja država	Slovenija	Slovenija	DA
Dobava zunaj Unije (tretje države)	Slovenija	tretja država	v tretji državi	tretja država	Slovenija	NE
Prejemnik, zavezan plačilu DDV v skladu s tretjim odstavkom 76. člena ZDDV-1	druga država članica	Slovenija	v Sloveniji	Slovenija	druga država članica	NE
Uvoz	tretja država	Slovenija	tretja država do Slovenija	zunaj Unije*	zunaj Unije	NE

* V primeru dobave iz države, ki ni članica EU, v državo članico EU, pri čemer gre za uvoz blaga, je kraj dobave blaga zunaj EU. Ker je dobavitelj zunaj Unije, se ne uporabijo pravila za izdajanje računov države članice (Slovenije), poleg tega ni obveznosti izdajanja računov v zvezi z uvozom blaga v EU. Uvoz blaga pa je predmet obdavčitve po ZDDV-1.

Tabela 3: Obveznost davčnega potrjevanja računov glede na kraj obdavčitve in pravila za izdajanje računov – nekateri primeri za »domače« opravljanje storitev.

Vrsta dobave (po ZDDV-1)	Določba ZDDV-1 za uporabo pravila o kraju opravljanja storitev in plačniku DDV	Država članica ali tretja država dobavitelja	Država članica ali država prejemnika	Država članica ali država obdavčitve	Država članica ali država, katere pravila veljajo	Davčno potrjevanje računov, plačanih z gotovino
I. Splošno opravljanje storitev med davčnimi zavezanci ali davčnimi zavezanci in osebami, ki niso davčni zavezanci	prvi in drugi odstavek 25. člena ZDDV-1	Slovenija	Slovenija	Slovenija	Slovenija	DA

Tabela 4: Obveznost davčnega potrjevanja računov glede na kraj obdavčitve in pravila za izdajanje računov – nekateri primeri za čezmejno opravljanje storitev (splošno pravilo za določitev kraja opravljanja storitev).

Vrsta dobave (po ZDDV-1)	Določba ZDDV-1 za uporabo pravila o kraju opravljanja storitev in plačniku DDV	Država članica ali tretja država dobavitelja	Država članica ali država prejemnika	Država članica ali država obdavčitve	Država članica ali država, katere pravila veljajo	Davčno potrjevanje računov, plačanih z gotovino
Čezmejno opravljanje storitev <u>med davčnimi zavezanci</u> . Oseba, ki mora plačati DDV, je prejemnik.	prvi odstavek 25. člena ZDDV-1 in 3. točka prvega odstavka 76. člena ZDDV-1	Slovenija	a) druga država članica, b) tretja država	a) druga država članica b) tretja država (zunaj Unije)	a) Slovenija b) Slovenija	a) NE b) NE
Čezmejno opravljanje storitev med podjetji in izdaja računa s strani prejemnika (samofakturiranje)	prvi odstavek 25. člena ZDDV-1, 3. točka prvega odstavka 76. člena ZDDV-1 in tretji odstavek 81. člena ZDDV-1	druga država članica, tretja država	Slovenija	Slovenija	Slovenija	DA
Splošno opravljanje storitev <u>med davčnimi zavezanci in potrošniki</u> (prejemnik storitve je oseba, ki ni davčni zavezanec)	drugi odstavek 25. člena ZDDV-1	Slovenija	druga država članica, tretja država	Slovenija	Slovenija	DA

Tabela 5: Obveznost davčnega potrjevanja računov glede na kraj obdavčitve in pravila za izdajanje računov – nekateri primeri za čezmejno opravljanje storitev (posebna pravila za določitev kraja opravljanja storitev).

Vrsta dobave (po ZDDV-1)*	Določba ZDDV-1 za uporabo pravila o kraju opravljanja storitev in plačniku DDV	Država članica ali tretja država dobavitelja	Država članica ali država prejemnika	Država članica ali država obdavčitve	Država članica ali država, katere pravila veljajo	Davčno potrjevanje računov, plačanih z gotovino
Storitve v zvezi z nepremičninami ali premoženje – se nahaja v drugi državi članici C, brez obrnjene davčne obveznosti	27. člen	Slovenija	druga država članica B ali Slovenija ali tretja država	druga država članica C (v Uniji)	druga država članica C	NE
Storitve v zvezi z nepremičninami, ki se nahajajo v tretji državi	27. člen	Slovenija	Slovenija ali druga država članica ali tretja država	tretja država	Slovenija	NE
Storitve v zvezi z nepremičninami, ki se nahajajo v Sloveniji	27. člen	Slovenija	Slovenija ali druga država članica ali tretja država	Slovenija	Slovenija	DA
Nekatere storitve med davčnimi zavezanci in potrošniki	30.d člen	Slovenija	tretja** država	tretja država (zunaj Unije)	Slovenija	NE

*Tudi pri izdajanju računov za druge storitve, za katere se za določitev kraja opravljanja storitve uporabijo posebna pravila (od 26. člena do 30.e člena ZDDV-1), je v zvezi z davčnim potrjevanjem računov treba upoštevati, da so predmet davčnega potrjevanja računi za dobave, ki so predmet obdavčitve po ZDDV-1 (kraj dobave je Slovenija) in katere mora davčni zavezanec izdati v skladu s slovensko davčno zakonodajo, če so plačani z gotovino.

**Če storitve iz 30.d člena ZDDV-1 niso opravljene osebi, ki ni davčni zavezanec iz tretje države, se kraj opravljanja takih storitev določi po splošnem pravilu iz 25. člena ZDDV-1 in glede davčnega potrjevanja računov velja, kot je navedeno v Tabeli 4.

2.2.4 Računi za dobave, ki jih opravi davčni zavezanec, ki v Sloveniji nima sedeža/prebivališča

Zavezanec za izvajanje postopka davčnega potrjevanja računov je tudi davčni zavezanec, ki v Sloveniji nima sedeža/prebivališča, na ozemlju Slovenije pa opravi dobave blaga oziroma opravlja storitve, ki so predmet obdavčitve po ZDDV-1 in za katere mora izdati račun po slovenski DDV zakonodaji (praviloma gre za dobave, za katere se mora davčni zavezanec v skladu z ZDDV-1 tudi identificirati za namene DDV v Sloveniji), ob pogoju, da je dobava plačana z gotovino, razen v primeru dobav, za katere je določena izjema iz zavezanosti postopka davčnega potrjevanja računov po ZDavPR.

Davčni zavezanec, ki v Sloveniji nima sedeža/prebivališča, se šteje za zavezanca za davčno potrjevanje računov po ZDavPR za račune za dobave blaga ali opravljanje storitev, ki so predmet obdavčitve po ZDDV-1 (gre za dobave, zaradi katerih se mora tuji davčni zavezanec v skladu z ZDDV-1 tudi identificirati za namene DDV v Sloveniji) in za katere mora izdati račun po slovenski DDV zakonodaji (v skladu z ZDDV-1), in sicer za račune, ki so plačani z gotovino (več glede plačila z gotovino je navedeno v točki 2.3 tega podrobnejšega opisa).

Davčni zavezanec, ki v Sloveniji nima sedeža/prebivališča, pa se ne šteje za zavezanca za davčno potrjevanje računov za račune za dobave, za katere je po ZDavPR določena izjema od obveznosti davčnega potrjevanja računov. Več o izjemah od obveznosti davčnega potrjevanja računov je navedeno v nadaljevanju, v točki 3.0 tega podrobnejšega opisa.

Iz obveznosti postopka davčnega potrjevanja računov po ZDavPR so samodejno izvzeti tudi davčni zavezanci, ki nimajo sedeža/prebivališča v Sloveniji, če opravijo storitve, za katere se uporabi pravilo o kraju opravljanja storitev iz 44. člena Direktive Sveta 2006/112/ES (iz prvega odstavka 25. člena ZDDV-1). Če davčni zavezanec, ki nima sedeža v Sloveniji, opravi storitve slovenskemu davčnemu zavezancu, za katere je kraj opravljanja storitve v skladu s prvim odstavkom 25. člena ZDDV-1 Slovenija, je plačnik DDV v skladu s 3. točko prvega odstavka 76. člena ZDDV-1 izključno prejemnik storitev (obrnjena davčna obveznost - reverse charge). V takem primeru se za izdajo računa uporabijo pravila za izdajanje računov države članice dobavitelja (drugi odstavek 219.a člena Direktive Sveta 2006/112/ES). Takemu davčnemu zavezancu, ki nima sedeža v Sloveniji (izvajalcu storitve), se tudi ni treba identificirati za namene DDV v Sloveniji, saj je prejemnik storitve določen kot oseba, ki mora plačati DDV od take storitve. Gre torej za primere zavezancev, ki v skladu z opredelitvijo zavezanca po ZDavPR ne izpolnjujejo vseh predpisanih pogojev za zavezanost k davčnemu potrjevanju računov (za njih ni določena obveznost izdaje računa po slovenski DDV zakonodaji in ni določena obveznost vodenja poslovnih knjig in evidenc v Sloveniji).

2.3 Tretji pogoj: dobavljeno blago ali storitev sta plačana z gotovino

Tretji pogoj za zavezanost za postopek davčnega potrjevanja računov je, da je dobava blaga in storitev opravljena za plačilo z gotovino, kot jo določa 4. točka 2. člena ZDavPR.

Za namene izvajanja ZDavPR je plačilo z gotovino:

- plačilo z bankovci in kovanci, ki so v obtoku kot plačilno sredstvo,
- drugi načini plačila, ki niso neposredna nakazila na transakcijski račun, odprt pri ponudniku plačilnih storitev,
- plačila s plačilno ali kreditno kartico, čekom in drugi podobni načini plačila.

3.0 IZJEME IZ OBVEZNOSTI DAVČNEGA POTRJEVANJA RAČUNOV PO ZDavPR

ZDavPR določa še nekaj izrecnih izjem iz obveznosti izvajanja postopka davčnega potrjevanja računov. Taksativno so navedene dejavnosti zavezancev, ki bi sicer izpolnjevali temeljne tri pogoje za zavezanost, a niso obvezni davčno potrjevati račune.

Za zavezanca za izvajanje postopka davčnega potrjevanja računov se ne šteje davčni zavezanec v primerih:

1. Dobave blaga, ki jih opravi davčni zavezanec, ki nima sedeža v Sloveniji in za katere se kot kraj dobave po predpisih, ki urejajo davek na dodano vrednost, šteje Slovenija, če skupna vrednost teh dobav v tekočem koledarskem letu oziroma v preteklem koledarskem letu presega 35.000 evrov, ali če se dobavitelj odloči, da je, ne glede na to, da vrednost njegovih dobav v tekočem koledarskem letu ne presega tega zneska, kraj teh dobav Slovenija (**1. točka drugega odstavka 3. člena ZDavPR**).

Gre za primere dobav blaga pri prodaji blaga iz drugih držav članic (prodaja blaga na daljavo po DDV zakonodaji) prek interneta, po telefonu ali telefaksu, ki jih opravi davčni zavezanec, ki nima sedeža v Sloveniji, končnim potrošnikom v Sloveniji (fizičnim osebam, kmetom pavšalistom, davčnim zavezancem, ki niso identificirani za namene DDV oziroma opravljajo samo dobave blaga ali storitev, pri katerih po ZDDV-1 ni dana pravica do odbitka DDV) in dobavitelj blago tudi odpošlje kupcu.

V skladu s sedmim odstavkom 20. člena ZDDV-1 je kraj obdavčitve Slovenija, če vrednost dobav, ki jih opravi dobavitelj, ki nima sedeža v Sloveniji (tuj dobavitelj) v tekočem oziroma preteklem letu preseže 35.000 evrov, pri čemer se mora identificirati za namene DDV v Sloveniji. V kolikor pa navedeni prag ni presežen, se tuj dobavitelj lahko odloči za prostovoljno identifikacijo za namene DDV v Sloveniji.

Navedeno velja tudi v primeru davčnega zavezanca, ki nima sedeža/prebivališča v Sloveniji – razstavljalca na razstavno - prodajnem sejmu, ki proda blago končnim potrošnikom (se mu v Sloveniji ni treba identificirati za namene DDV in zanj ne velja obveznost izdajanja računov po ZDDV-1, dokler skupna vrednost takih dobav v tekočem in preteklem letu ne preseže 35.000 evrov).

Izjema pa ni možna za prodajo, ki jo tak davčni zavezanec opravi na prodajnem sejmu, saj se mora v takem primeru identificirati za namene DDV pred opravljeno dobavo in za opravljeno dobavo tudi izdati račun po slovenskih DDV pravilih za izdajanje računov.

2. Dobava telekomunikacijskih storitev, storitev oddajanja ali elektronskih storitev, ki jih opravi davčni zavezanec, ki nima sedeža v Sloveniji, osebam, ki niso davčni zavezanci, po predpisih, ki urejajo davek na dodano vrednost (**2. točka drugega odstavka 3. člena ZDavPR**).

Gre za storitve, za katere se po DDV zakonodaji lahko uporablja posebna ureditev »vse na enem mestu«, ki je namenjena davčnim zavezancem, ki nimajo sedeža in opravljajo telekomunikacijske storitve, storitve oddajanja ali elektronske storitve osebam, ki niso davčni zavezanci. Ureditvi sta opcijski in sta opredeljeni v 122.a do 130.h členu ZDDV-1, in sicer je posebej predvidena:

- posebna ureditev za davčne zavezance, ki nimajo sedeža znotraj Unije in
- posebna ureditev za davčne zavezance, ki imajo sedež znotraj Unije, vendar ne v državi članici potrošnje.

V kolikor se davčni zavezanec odloči, da bo uporabljal posebno ureditev »vse na enem mestu«, vse obveznosti izpolnjuje prek spletnega portala v državi članici sedeža, v kateri je identificiran za namene DDV. Za opravljene storitve je davčni zavezanec dolžan obračunati DDV, ki velja v državi članici potrošnje. V kolikor pa se za posebno ureditev davčni zavezanec ne odloči, se mora identificirati za namene DDV v državi članici potrošnje.

Navedeno pomeni, da izjema iz obveznosti davčnega potrjevanja računov velja za davčnega zavezanca, ki ima sedež v drugi državi članici in se v tej državi članici ne odloči za uporabo posebne ureditve za telekomunikacijske storitve, storitve oddajanja ali elektronske storitve, zato se mora v Sloveniji identificirati za namene DDV v zvezi z opravljanjem navedenih storitev končnim potrošnikom v Sloveniji.

Izjema iz obveznosti davčnega potrjevanja računov pa velja tudi za davčne zavezance, ki imajo sedež v tretji državi, in izberejo Slovenijo za državo članico identifikacije po posebni ureditvi, ki velja za davčne zavezance, ki nimajo sedeža znotraj Unije ali pa so se sicer dolžni identificirati za namene DDV v Sloveniji, ker se niso odločili za uporabo posebne ureditve.

Iz definicije davčnih zavezancev po ZDavPR pa so izvzeti tudi tisti davčni zavezanci, ki imajo sedež v drugi državi članici in so se v tej državi odločili za uporabo posebne ureditve za telekomunikacijske storitve, storitve oddajanja ali elektronske storitve, ki jih opravijo osebam, ki niso davčni zavezanci v Sloveniji (tudi za te velja izjema iz obveznosti davčnega potrjevanja računov).

Več glede opredelitve storitev, za katere se lahko uporablja posebna ureditev »vse na enem mestu« (ali »mini vem«), je sicer pojasnjeno v [točki 2.0 podrobnejšega opisa za to posebno ureditev](#).

3. Kontinuiranih dobav blaga in storitev naročniku, v dejavnostih oskrbe z električno energijo, plinom in paro, oskrbe z vodo, ravnanja z odpadki in odpadki, ter v telekomunikacijski dejavnosti, opravljenih na podlagi sklenjene pogodbe o dobavi med dobaviteljem in naročnikom, pri čemer dobavitelj račune izdaja množično, z uporabo sistema avtomatske obdelave podatkov, ločeno od blagajniških mest, periodično v vnaprej dogovorjenih časovnih intervalih, za plačilo prek univerzalnega plačilnega naloga, ter se računi naročniku vročijo preko izvajalca poštnih storitev, po elektronski poti oziroma na drug primerljiv način, plačilo računa pa se izvrši naknadno, po izdaji takšnega računa in ni neposredno povezano s posamezno dobavo blaga oziroma storitev (**3. točka drugega odstavka 3. člena ZDavPR**).

Izjema iz obveznosti davčnega potrjevanja računov je omejena zgolj na področja zagotavljanja osnovnih materialnih dobrin in storitev oskrbe prebivalstva in gospodarstva s pitno vodo, komunalnimi storitvami, zagotavljanjem energije ter telekomunikacijskimi potmi.

Iz obveznosti davčnega potrjevanja računov so izvzeti:

- računi za dobave iz dejavnosti iz skupine E 36 Oskrba z vodo, E 37 Ravnanje z odpadki in E 38 Zbiranje in odvoz odpadkov ter ravnanje z njimi [Standardne klasifikacije dejavnosti – SKD 2008](#) (odlok lokalne skupnosti se šteje za sklenjeno pogodbo med dobaviteljem in naročnikom);
- računi za dobave iz dejavnosti iz skupine D 35 Oskrba z električno energijo, plinom in paro (podskupine dejavnosti 35.1 Oskrba z električno energijo, 35.2 Oskrba s plinastimi gorivi in 35.3 Oskrba s paro in vročo vodo) [Standardne klasifikacije dejavnosti – SKD 2008](#);

- računi za dobave iz dejavnosti iz skupine J 61 Telekomunikacijske dejavnosti (podskupine dejavnosti 61.1 Telekomunikacijske dejavnosti po vodih, 61.2 Brezžične telekomunikacijske dejavnosti 61.3 Satelitske telekomunikacijske dejavnosti in 61.9 Druge telekomunikacijske dejavnosti) [Standardne klasifikacije dejavnosti – SKD 2008](#).

Izjema se ne nanaša na druge nakupe oziroma plačila za nakupe. To pomeni, da individualni nakupi, ki sicer niso vsebina množično izdanih računov, ne smejo biti vključeni v račun, da bi bili izpolnjeni pogoji za izjemo od davčnega potrjevanja računov.